

PRELUDI

Fugíem. Fugíem de la platja, preses d'un xàfec d'estiu que ens venia perseguint des del començament del passeig. Jo duia un cabàs de palla, dels més grans, que m'havia firat amb les primeres propines de la temporada, i, mentre corríem, no parava el cabàs de voleiar-me d'un costat a l'altre, per les fortes estrebades d'un vent mesell que ens empenyia endavant en la nostra fugida.

Hi havíem anat per poca estona, a la platja. Després de deixar escombrada la sala principal del menjador amb totes les taules parades, a punt per quan s'obrissin de nou les portes, a dos quarts de vuit, que s'engegava el sopar. Rere la cortina esperàriem aquella hora a que la clientela s'anés entaulant, per treure una panera, amb quatre llesques de pa, i la gerra metàl·lica d'aigua, abans de servir el primer plat, que era el mateix per a tothom,...unes cinquanta vegades, el nombre de taules que ens repartíem a cada servei.

Però per culpa d'aquell xàfec que ningú havia previst, ara ens trobàvem sota una pluja que ens ruixava de valent, sense que poguéssim avançar ni un pas més, just enmig del passeig. Perquè rèiem, rèiem sense parar. I tot per un peu, que de resultes de l'aigua i la corredissa se m'havia empassat pel davant de la sandàlia, que lliscava com un peix. Perquè eren de plàstic les sandàlies, i patinaven de mala manera en aquell terra que amenaçava en negar-se amb tanta pluja. I repenjada sobre el braç teu, que amb prou feines podia auxiliar-me, ens moríem de riure, davant d'uns dits que sobresortien pam enfora de la sandàlia. I fluixa per la situació, sense gota de forces, no aconseguia calçar-me bé la sandàlia, perquè continuàvem rient per aquells dits vinguts a menys, que ens feien l'efecte de ser ben diferents a tots els altres. Sense poder-nos moure, ni girar la vista cap a una altra banda que no fos aquell tros de peu que seguia obstruït per la tira de plàstic. Incapaç jo de posar-hi remei, impossible per les riallades nostres que mai

s'acabaven. Potser per la forma animada de bellugar-se els dits que els conferia una personalitat pròpia, semblant a la que tenen els dits d'una mà. Per com s'alçaven junts, atrapats, mentre feien el gest de saludar-nos des de sotaigua. I d'allí no ens movíem. Ni un primer intent per aixecar-nos i marxar, de la manera que fos. A pocs metres del meu carrer, que el teníem a tocar, quan deixéssim enrere el passeig.

Tot perquè una estona abans, mentre assecàvem l'estesa de copes damunt del taulell, havíem parlat d'anar a la platja –aquesta vegada sense ningú més– un cop ens deslliuréssim dels uniformes. Pantalons de pinces negres, que algun cop t'havies posat, massa balders, i faldilla de tub, que cada dos per tres se m'entregirava, que combinaven amb una camisa blanca de màniga curta que lluia ben visible el nom de l'establiment, brodat en blau elèctric en una de les butxaques.

Però no gaire lluny, vas dir, davant mateix del passeig. Ens flaquejaven les cames de la nit abans, que havíem sortit fins massa tard, i no teníem delit per arribar-nos a les roques, a l'altra punta de la Vela, menys concorreguda de banyistes. Des dels amplis finestrals del menjador podíem veure com les onades s'encrespaven aquella tarda, i centenars de cossos ajaguts a la sorra, que mandrosos es fonien enmig d'una escampada de para-sols, mentre servíem l'última taula, d'uns clients francesos.

Acabava d'enretirar el segon plat quan tu apareixies amb la bossa. A dins hi duies la culminació del seu dinar, el punt final que tan anhelaven: un sortit de formatges, de masses toves i pudents, que els mateixos turistes s'havien endut de casa per completar les postres, així no havien d'interrompre aquella mena d'ingesta ritual durant els quinze dies que s'allotjarien a l'hotel. I, tot i que vas passejar-los en una bossa ben tancada, igualment fluïa una bravada forta i densa, que, com les vegades anteriors, s'havia originat al fons de la cuina, en treure el formatges d'un dels compartiments de la nevera. Era una pudor nova –a peus suats, a floridura, a descomposició– que es perllongava sense remei, i gairebé

visible en una capa que s'estenia vaporosa fins al capdavall del menjador on hi havia aquella taula, davant dels finestrals.

I res ens podia fer pensar, mentre ensumàvem a la força tanta pestilència, que, una mica més tard, quan faltés poc per les cinc, l'aigua d'un saltant ens colgaria en un passeig esborrat per la tempesta. Un saltant que ens retindria, com el mateix riure nostre, esbojarrat i alhora estrany, en un bassal que bullia i no parava de créixer. I que seguiríem una estona més així, davant d'un peu que insistia en fer-nos riure, sota l'únic emparament d'unes tovalloles de platja que no ens protegien del diluvi. Sense que cap de les dues gosés proposar-ho encara.

Perquè només calia fer quatre passes i travessar el carrer.

Tant sols que avencéssim uns metres, amb una petita correguda fins a l'altra vorera, ja podríem aixoplugar-nos al portal i pujar cap a l'apartament, on jo hi dormia amb dues cambreres més de l'hotel. Només havíem d'entrar, tancar-nos a la meva habitació i desfer-nos a més córrer de la roba xopa que se'ns enganxava a la pell i que ens pesava, la roba que mullaria tota l'escala, des de la porta del carrer fins al segon pis on m'estava aquell estiu,...i, llavors, sí que arribaria el moment de capbussar-nos sota els llençols, atretes per la mateixa indecisió, pel vertigen d'un fons que el pressentíem inabastable, com el llit que es desplega d'un oceà a l'altre subjacent.

I l'aigua —de l'aigua vessada, de tota la roba nostra escampada a terra— aviat s'esvairia entre les rajoles que ballaven escantonades. Una rere l'altra, totes les gotes s'anirien empassant cap a l'altra costat de cambra, on no trigaria a formar-se un embassament al llarg del passadís que acabaria empenyent la porta fins que aquesta s'obris de bat a bat,...i després, tota aquella aigua saltaria com revinguda escales avall, mullant al seu pas cada tros de replà, fins a irrompre al llindar de l'edifici, que

s'inundaria en pocs segons. Llavors, l'aigua ja podria tornar al carrer, de nou cap a la platja.